

Joan Margarit (1938-2021)

Llum de pluja

Conversa a Alexandria

Jo i la ciutat som la mateixa pols
daurada de la tarda,
un eco que no acaba d'extingir-se
per l'àmbit dels cafès on, a vegades,
sorgeix de la penombra un rostre jove,
com quan, en escatar el mur d'una casa,
apareix un mosaic sota l'estuc.
Els versos parlen d'èxtasis passats,
d'entusiasmes apagats pel temps,
que poso en ordre al vespre.
Sempre són fruit de la reflexió
— fins i tot els que parlen del plaer —
i són ardents encara que s'endinsin
per la filosofia o per la història.
Però, vós, amic meu, no sabeu grec,
i no podeu comprendre com un mot
pot salvar una ànima, com transformaren
els hexàmetres l'aire d'aquell temps.
I, d'altra banda, jo només desitjo
ser prou antic, com un sepulcre jònic
on no quedi ni rastre de la mort.